

FILM

Kdo rád vidí šarmantní Julii Robertsovou a nechá se zlákat ve mlouvavým titulem, patrně nepřehlédne film **Jíst, meditovat, milovat**. Ale to je taky skoro všechno, co od atraktivně obsazeného snímku **Ryana Murphyho** (hraje v něm mj. charismatický Javier Bardem a další) může očekávat. Vlastně ještě něco: jízdu malebnými turistickými destinacemi.

Film vznikl podle paměti Eliza-

Julia Robertsová navštíví na svých cestách také Itálii

Jak (ne)najít na cestách duševní rovnováhu

beth Gilbertové. Autorka v nich popisuje, jak si naordinovala svéráznou terapii, která jí měla pomoci z pocitů duševní prázdnoty, kdy nevěděla, co s dalším životem. A tak si vzala roční dovolenou a z New Yorku se vydala na cesty – stejně jako hrdinka Murphyho filmu. V Itálii se naučí užívat si radosti z dobrého jídla, v Indii schopnosti „jít do sebe“, dlouhé hodiny mlčet i komunikovat s bližními a soucítit s jejich problémy, na Bali potkává (konečně!) lásku. No, proč ne, když na to má. Přejme jí to, i když každý si své problémy takhle řešit nemůže.

Hlavní problém filmu však nespočívá v jisté sociální výlučnosti intelektuálky Liz, ale spíš v tom,

že je prezentována jako příliš bezradná a nezralá, rozhodně víc, než by slušelo jejímu vzdělání, postavení i věku – je jí už dost přes třicet. Proč opouští své partnery? S čím je nespokojená v práci? Co vlastně očekává od života? Její neustálé bolestínské sebezpytování, podpořené všudypřítomným vnitřním monologem, je únavné, místy nevěrohodné – až si divák chvílemi říká: „Její starosti bych chtěl mít...“

Liz se na začátku vydává na cesty, aby našla samu sebe, ale ani ve finále není jasné, jestli se jí to podařilo. Vždyť i k nabídce nové lásky se chová nevyzpytatelně a bez přesvědčení, že je to tu pravé ořečové.

Film vlastně nemá kloudný

děj. Jedná se o sled epizod z jednotlivých zastávek protagonistky, tu mile úsměvných (scény z Itálie, kde se oddává orgiím jídla), jindy nudnějších (různé podoby meditačních aktivit – či spíše pasivit – v Indii), i zbytečně mravoučných (rozhovory s kamarádem Richardem z Texasu). Slabiny padají na vrub scénáře a režie, herci nemohli ze svých rolí vytěžit o mnoho víc. Shrnutí: Julia Robertsová je tu půvabná, exotické kraje zvou k návštěvě, ale k hledání duševní rovnováhy se moc nehodí. Je lepší se tam vydat za krásami přírody než se snažit „uzdravit“ postpubertálně rozhozenou duši.

Agáta Pilátová

Foto Falcon

KNIHA

Režisér dokumentárních filmů **Maxmilián Petřík** (cyklus Světci a svědci, film Chrámý múz aj.) si do své popularizační publikace zpracované na základě stejnojmenného televizního seriálu vybral **72 jmen české historie**, které propojuje budova našeho Národního muzea – tato jména jsou totiž vytesána zlatými písmeny pod okny velkolepé stavby na Václavském náměstí v Praze. Tím jsou zvětšeni navždy – i když jméno leckteré osobnosti už nám nic neříká. Proto nás autor v dvoustránkových medailoncích zvesnuje s jejich osudy. Mezi nimi jsou ti velmi známí – Kosmas, Hus, Rudolf II., Komenský, Balbín, Palacký či Erben. Ale jako čtenář jsem zvědavý na ty méně či více zapomenuté. Často přirozeně neprávem.

Vedle osobností stojících v pomyslné první řadě naší národní historie máme mnoho takových, kteří se krčí v pozadí, v učebnicích se nevyskytují, netočí se o nich životopisné filmy a nepíší beletrizované životopisy – „jennom“ odborné studie. Bez těch-

Známi i neznámi, zlatým písmem zapsaní

to osobností „v druhém sledu“ by ovšem naše historie nebyla úplná – ba naopak, jejich skutečný význam je nejspíš větší než u těch, kteří své úspěchy stavěli více na odiv nebo prostě byli ve společnosti známější.

Jako čtenář jsem se proto více těšil na jména jako Vincentius, Sixt z Ottersdorfu, Martin Bacháček z Nauměřic, Josef Stepling, Stanislav Vydra, August J. Corda či Friedrich Stein, protože představovala jistě tajemství... Jakým dílem se proslavili? V jakém oboru lidské činnosti bychom je mohli potkat? Co tu po sobě zanechali? A proč je vlastně generace Národního divadla považovala za tak významné, že jim dala přednost třeba před Jiřím z Poděbrad či Karlem Hynekem Máchou?

Jestli některé z těchto jmen milý čtenáři znáte, určitě byste z fleku udělali i novou státní maturitu...

Nad knihou (vydal Albatros, edice ČT) snad lze jen litovat, že

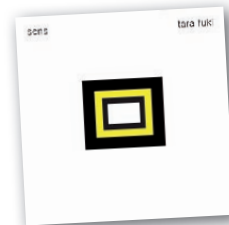

literární portréty nedoprovázejí portréty skutečné – tedy alespoň tam, kde je jejich podoba známa. A ještě jeden postřeh na závěr, který hodně vypovídá o stavu společnosti v době stavby Národního muzea. Mezi 72 jmeny není ani jediná žena! To kdybychom dnes stavěli takový národní pantheon a vybírali kandidáty pro zápis zlatým písmem, nějaká ta Božena Němcová či svatá Anežka by se tam určitě objevila.

Lubor Falteisek

FESTIVAL

Hudební kouzla s violoncellem

Že violoncello nepatří jenom do klasické hudby, ale dají se s ním provádět doslova kouzla a hrát hudba veskrze moderní a stimulující, to dokazují dvě mladé ženy původem z česko-polského pohraničí. Obě na cello hrají a obě také zpívají a vytvářejí zajímavé hudební plochy. Jejich skladby mají blízko k jazzu, ale není to jazz, spíš jakási zvláštní, niterná alternativní hudba, která se však zadírá do srdce a výsledkem poslechu jejich CD (či ještě lépe živého koncertu) je zážitek opravdu nevšední. Kdo by jejich styl dokázal přesně pojmenovat, měl by dostat cenu za nápad. Zpěv obou žen je totiž éterický, a přitom úderný, melodický a zpěvný, chvílemi zase rytmický, pak ale převládá pocit, že posloucháte scénickou hudbu k veršům, která se mísí se vzdálenými ozvěnami blues. A ještě je třeba dodat, že z poslechu básnického textu k „písničkám“, jak bychom jejich skladby snad mohli s dostatečně velkou nadsázkou nazvat, si odnesou větší zážitek ti, kteří aspoň trochu rozumějí polsky...

Nejnovější album dámského violoncelového dua **Tara Fuki** se jmenuje **Sens** a kromě stejnojmenné skladby obsahuje devět dalších, přičemž jen ta první s názvem Tobě je zpívána česky. Ostatní jsou v polštině, která z jejich úst zní tak nějak ušlechtilé a oduševněle... Dva texty jsou od polského básníka Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, žijícího za 2. světové války ve Varšavě. „Z básní Baczyńskiego čerpáme už od samého začátku. Mají nádhernou poetiku a sílu. Hlavně je velmi inspirativní psát hudbu na krásnou poezii, ta vás vede sama,“ říká Dorota Barová, která je autorkou zbývajících textů na albu. Druhou polovinou dua Tara Fuki je violoncellistka Andrea Konstankiewicz-Nazir. CD Sens vydalo Indies Scope.

Lubor Falteisek